

Rasa Slesoriūnienė apie save

Man tik 32 metai ...iki 100. Karpiniais susidomėjau išėjusi į pensiją. 2015 m. gruodžio mėnesį tapau tautodailininke. Per ketverius kūrybinius metus padariau keturias personalines parodas. Rasti nišą karpinių meno erdvėje padėjo nuoseklus darbas, pasaulėjauta ir pakankamai sudėtingas karpinio piešinys. Manau, kad mano paveikslas neša žinią, kurią žmonės supranta arba jaučia.

Man patinka karpyti gyvybės medį. Kaskart jo viršūnėje uždegu vis kitokią saulutę. Medžio šaknimis, kamienu ir laja sruvena gyvybiniai syvai. Mano medis žydi, lapoja, kupa, gieda, po juo, jame mūsų buitis bei amžinosios vertybės. Ir žmonės, ir angelai švyti: jų teigiamas emocijas sustiprinu detalėmis (rūbai, kūno plastika ir t. t.) Tarp žemės ir dangaus sklendo paukščiai abiejų pasaulių (šio ir kito) tarpininkai.

Dalyvauju rajoninėse, respublikinėse, tarptautinėse parodose, karpytojų pleneruose. Po mano karpinį įsigijo Lietuvos nacionalinis, Westerbork'o (Olandija) karpinių, Molodečno (Baltarusija) K. Oginskio koledžo, V. Valiušio keramikos, Museum Polskiej Sztuki Ludowej v Otrebusach muziejai. 2019 metais Čikagos Čiurlionio galerijoje kartu su keramike A. Kerr parodoje „Gyvenimo daina“ eksponavau 37 karpinius. Galerijai padovanojau jos įkūrėjo A. Varno siluetinį portretą. 2017 metais Raseiniuose parodoje – konkurse, skirtoje poeto Maironio 155 gimimo metinėms, eksponavau triptiką: „Pašaukimas“, „Jūratė ir Kastytis“, „Pasveikinimas“ ir laimėjau pagrindinį prizą.

Šeimoje išaugo keturi sūnūs. Esu bobutė, kuri turi keturis anūkus. Beje, 19 metų dirbau mokytoja, 20 metų ugdymo įstaigos direktore. Nuo 2012 metų iki dabar savanoriauju Utenos trečiojo amžiaus universitete, kur puoselėju mūsų senjorų kūrybines galias.